

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΔΡΟΥΤΣΑΪΚΟ ΚΥΚΛΟ

Άσμα του καπετάν Ανδρίτσου, πατρός του στρατηγού Οδυσσέως, και των αδελφών αυτού

Τα' Ανδρίτσου η μάνα χαίρεται, τ' Ανδρίτσου καμαρόνει,
Οπ' έχ' υιούς αρματωλούς, και καπιταναρέους.
Ανδρίτσο τον παρέμορφο, τον πολυξακουσμένον·
Τον Μουτσανά, τον σταυραϊτό, τον Χρήστο τον λεβέντην.
Ανδρίτσο πού ξεχειμάσες, τον 'φτεινόν χειμώνα;
_«'Σ την Πρέβεζα 'ξεχειμάσα, κ' εις το καράβ' εμπήκα,
'Σ το Δίστομο 'ξεκάμπησα, κ' επήρα δέκα σκλάβους.
Επήρα τον Παπαθωμά, και τον Παπαγεωργάκη.
Και την Αγγέλω του παππά, την αρραβωνιασμένη».
_«Παρακαλώσε Μουτσανά, και καπετάν Ανδρίτσο·
Να μη με πάτ' από χωριό, μήτ' από βιλαέτι·
Τ' εμένα με γνωρίζουνε, π' είμ' αρραβωνιασμένη»·
Την πήραν και την πήγανε, ζ' του πεθερού το σπήτι.
_«Γι' αναιβ' απάν' Αγγέλω μου, ζ' του πεθερού το σπήτι».
_«Κομμάτια να με κάμετε, δεν αναβαίν' απάνω!»⁶¹²

Έτερον τραγούδι του οπλαρχηγού Ανδρίτσου

'Ελαχ' ημέρα βροχερή, και νύχτα χιονισμένη,
Π' ευρέθ' Ανδρίτσος ζ' τα νησιά, 'πάνω 'ς ταις μέσα λίμναις.
Κι' ο Μουτσανάς μεσ' 'ς ταις Ροιαις, μ' όλα τα παληκάρια.
_Πολλά τα έτ' Χαλίλαγα, _Καλώς τον καπετάνιο!
Ψωμί μη θέλουν τα παιδιά, κι' αρνιά τα παληκάρια;
_Ψωμί δεν θέλουν τα παιδιά, κι' αρνιά τα παληκάρια,
Μόν' θέλουν το κεφάλι σου, να το 'πάγουν τ' Ανδρίτσου.
_Παρακαλώ σε Μουτσανά, και καπετάν Ανδρίτσο,
Να μου χαρίσης τη ζωή, ακόμ' αυτήν την ώρα,
Και γω να γράψω μια γραφή, πικρή φαρμακωμένη·
Να στείλω ζ' τον πατέρα μου, να στείλω ζ' τον μπαμπά μου,
Να στείλη την εξαγορά, χρυσάφι ζυγιασμένο.⁶¹³

Του Ανδρίκου

Τ' Ανδρίκ' η μάνα θλίβεται, τ' Ανδρίκ' η μάνα κλαίει.
Προς τα βουνά συχογερνά, και όλα τα μαλώνει·
«Αγράφων άγρια βουνά, Αγράφων κορφοβούνια,
τι κάμεταν τον υιόκαν μου, τον καπετάν Ανδρίκον;
Πού είναι και δεν φαίνεται τούτο το καλοκαίρι;
Στον Άσπρον δεν ακούσθηκεν, ουδέ στο Καρπενήσι.
Ανάθεμά σας, γέροντες, κι εσένα Καραγεώργη·
Εσείς τον υιόν μου διώζεταν, τον πρώτον τον λεβέντην.
Ποτάμια λιγοστέψετε, γυρίσετε οπίσω,
Δρόμον τ' Ανδρίκ' ανοίξετε, να' ρθει στο Καρπενήσι».⁶¹⁴

⁶¹² Α. Ιατρίδης, *Συλλογή Δημοτικών Ασμάτων, παλαιών και νέων*, Εν Αθήναις, Δ. Μαυρομμάτης, 1859, σ.3.

⁶¹³ Αυτόθι, σσ.52-53.

⁶¹⁴ Fauriel, *ό.π.*, τ.Α', σ.126.

Οι Ανδρουτσαίοι

Στη Λιάκουρη, στη Λειβαδιά, στη Κιόνα του Σαλώνου
Και στα Βαρδούσια τα ψηλά πῶχουν ταις καταβόθραις,
Εσώσανε την κλεφτουριά τους μαύρους Ανδρουτσαίους,
Τον Δρόσο τον περήφανο, το Γιώργο Μωραΐτη
Το Γιάν' από τους Ξυλικούς και τον Βλαχοθανάση,
Ποῦταν μπαϊράκια στα βουνά και φλάμπουρα στους κάμπους,
Κι' ανάμεσ' απ' τον ταϊφά πανώρια κυπαρίσσια.
Βουνά μου μη χιονήσετε, κάμποι μη παχιστήτε,
Και σεις χελιδονάκια μου να ζήτε μη λαλείτε·
Μόν' πέστε της Ανδρούτσαινας της μικροπαντρεμένης
Να μην αλλάξη τη λαμπρή και τα φλωριά μη βάλη,
Και να μην πλέξη τα μαλλιά, στην εκκλησιά μην πάγη,
Τι Ανδρούτσος αποκλείστηκε στο μέγα μοναστήρι·
Φέρνουν τόπ' απ' την Έγριπο, μπόμπαις απ' την Αθήνα,
Να ρίξουν να σκορπίσουνε το μέγα μοναστήρι·
Κι' ο Ανδρούτσος έτρωγ' κ' έπινε κ' έστριψτε το μουστάκι.⁶¹⁵

Οι Ανδρουτσαίοι

Ποιος τούπε και ποιος τ' άκουσε εδώ στον ξένο τόπο,
Που να μαλλώνουν τα βουνά, να κλαίνε τα καῦμένα.
Κ' η Λιάκουρα της Λειβαδιάς κ' η Κιόνα των Σαλώνων,
Και τα Βουρδούσια τα ψηλά λένε της Καταβόθρα·
«Μωρέ βουνί, κακό βουνί, π..... Καταβόθρα
Που έσωσες την κλεφτουριά, τους μαύρους Ανδρουτσαίους,
Τον Γιάν' από τους Ξυλικούς, τον Γιώργο Μωραΐτη,
Τον Δρόσο τον περήφανο με τον Βλαχοθανάση,
Ποῦταν μπαϊράκι στα βουνά και φλάμπουρο στους κάμπους,
Σιγουρέψανε τα βουνά, σιγούραψαν κ' οι κάμποι,
Σιγούρεψε κ' η Λειβαδιά με τ'άμορφα κορίτσια».⁶¹⁶

Ο Ανδρούτσος

Ο Ανδρούτσος εκατέβηκε μες του Σκορδά το χάνι,
Τα παλληκάρια τον ρωτούν, γυρίζουν και του λένε·
«Ανδρούτσο μ' τείσαι κίτρινος και στέκεις μαραμένος;»
«Μουχτάρ πασάς μ' επλάκωσε στον Νέπαχτο στον κάμπο,
Πέντε πολέμους έκαμε απ' την αυγ' ως το βράδυ,
Πέντε παιδιά μου σκότωσαν και τον Βλαχοθανάση,
Πέντε πλευρά μου τασάκισαν και την δεξιά μου πλάτη.
Τώρα μας έρχονται κοντά πέντ', έξ οκτώ χιλιάδες.
Φτιάστε ταμπούρια δυνατά και πολεμάτ' αντρεία,
Να πιάσω Τούρκους ζωντάνους κι' αυτό τον Μιτσομπόνο».⁶¹⁷

⁶¹⁵ Arnoldus Passow, *Τραγούδια Ρωμαίικα ή Popularia Carmina Graeciae Recentioris*, Lipsiae, In Aedibus B. G. Teubneri, 1860, σσ.27-28.

⁶¹⁶ Αυτόθι, σ.28.

⁶¹⁷ Αυτόθι, σ.29.

Άσμα περί του Τσαρλαμπά και των περιπετειών του Ανδρούτσου

Ανάρια ανάρια τα ῥιχναν οι κλέφτες τα τουφέκια.
Γιατί ἔναι οι μαύροι λιγαστοί, γιατί ἔναι οι μαύροι λίγοι,
Κἄν δεκαφτά κἄν δεκοχτώ κἄν ἑκοσιδύ νομάτοι.
Και ο Μαυροδήμος ἔλειπε με δεκοχτώ νομάτους
Πάει να βαφτίση ἓνα παιδί να πιάση μια κουμπάρα,
Για να την ἔχη γύρισμα ο Μαυροκαπετάνιος.
Οντά ῥχεται απ' την Λιβαδιά οντά ῥχεται απ' την Φήβα
Και πάει κατά τα Κούντουρα και πάει κατά τη Βύλια
Και θε να βρη τους φίλους του τον Μήτηρο τον Μιχάλη.
Και κάνει τον κατήφορο και πάει κατά το Ταλάντι
Πάη να βρη την κλεφτουριά τον καπετάν Ανδρούτσο.
Να ἔπαν κατά την Πρέβεζα να ἔπαν κατά τον Βάλτο
Να ἔπαν να ξεχειμάσουνε τον φετεινό χειμώνα.
Ανδρούτσο πού ξεχείμασες τον περσινό χειμώνα,
Στην Πρέβεζα ξεχείμασα ἔστου Τσαρλαμπά τα σπήτια.
Κ' ἐπήγαν κ' αποκλείστηκαν στην ἄκρη ἀπό τον λόγγο.
Μουχτάρ Πασάς τους πλάκωσε με δεκοχτώ χιλιάδαις
Και Ανδρούτσος εχουχούτησε σαν ἄξιο παλληκάρι.
Δεν σε φοβούμαι, Μουχτάρ Πασά, στον νουν μου δεν σε βάνω,
Ἐχω τ' ασκέρι διαλεκτό, τ' ασκέρι διαλεμένο
Εγώ Τούρκους δεν σκιάζομαι Κονιάρους δεν φοβάμαι
Ἐχω τους ταρακλίτσιδαις με τα σπαθιά στα χέρια.
Σαν ἔκαμαν κ' ἐχύθηκαν ἔστον Ἐπαχτο τους πάνε.
Πιάνουν τριακόσους ζωντανούς τριακόσους σκοτωμένους
Πέφτουν τα τόπια σαν βροχή η μπόμπαις ἔσαν χαλάζι
Και αὐτά τα λιανοτούφεκα ἔσαν ἄμμος της θαλάσσης.
Και Ανδρούτσος ἔτρωγ' ἔπινε και στρίφτει το μουστάκι.
Μουστάκι μου καραμπογιά και φρύδια μου γραμμένα
Να ἔξερα ποιος θα σας χαρή και ποιος θα σας γλεντήση.
Και κάνει τον κατήφορο ἔστην Πρέβεζα πηγαίνει.
Του στέλνει ο Τσαρλαμπάς ἓνα χαρτί κ' ἓνα κομμάτι γράμμα
Να ἔρθῃς Ανδρούτσο ἔστο σπήτι μου να ἔρθῃς να ξεχειμάσης
Και να σε κάμω και γαμπρό να σου δώσω την ἀδελφή μου.⁶¹⁸

Τ' Ανδρούτσου

-Ανδρούτσο μ', πού ξεχείμασες το φετεινό χειμώνα.
Που ἦταν τα χιόνια τα πολλά και τα βαριά χαλάζια;
-Στην Πρέβεζα ξεχείμασα, στα φράγκικα καράβια
κι εἶχα συντρόφους διαλεχτούς κι ὄλο Ξηρομερίτες.⁶¹⁹

⁶¹⁸ Δημοτική Ανθολογία, Πανδώρα, τ.Ε' (1855), φυλλ.114.σ.432.

⁶¹⁹ Θανάσης Παπαθανασόπουλος, «Δημοτικά τραγούδια της Ρούμελης», Λαογραφία, τ.Κ' (1962), σ.248.

Του Ανδρούτσου

Βουνά να μην χιονίσητε, κάμποι μην παχιστείτε,
και σεις κορίτσια του Δαδιού στα μαύρα να 'νδυθείτε,
τι τον Ανδρίτσον κλείσανε στο μέγα μοναστήρι.
Φέρνουν τα τόπια από Έγριπο, μπατούτ' απ' την Αθήνα,
να ρίξουν να χαλάσουνε το μέγα μοναστήρι.
Εξήντα μέρες πολεμούν, Τούρκοι δέκα χιλιάδες,
κι Ανδρίτσος επολέμαγε, και ο Τελήτ Αχμέτης λέγει,
χίλια φλωριά βενετικά μπεχτσίσι θέλα δώσει,
όποιος του πάρ' ένα κεφάλ' από τ' Ανδρούτσου.
Τούρκοι γιρούσ' εκάμανε να πάρουν τον Ανδρούτσον.
Και Ανδρούτσος φωνή εφώναξε, στα παλικάρια λέγει
«Παιδιά μ' να είστε έτοιμοι, στους Τούρκους να ριχθείτε.
Τώρα να δείτε μια φοράν τ' Ανδρίτσου το τουφέκι».
Και τα σπαθιά εβγάνανε, γερούσι προς τους Τούρκους,
εσκότωσαν, ελιάνισαν, Τούρκους ως δυο χιλιάδες,
και την νύχτα εβγήκανε, προτού να ξημερώσει.
Τα παλικάρια μέτρησε, του λείψανε οι πέντε,
γράφει γραφή κι επιστολή, και στέλλει εις τον βεζίρ.
«Τα παλικάρια να μας στείλει, 'τι 'νι φλωρί αρματωμένα,
να μην γυρίσω βράδυ, και έρθω μες το τσαντήρι».
Οι Τούρκοι εφοβήθηκαν, στο μοναστήρι εκλείστηκαν,
και το πορνό σηκώθηκαν, στον Δίστομον να πάγουν.
Και Ανδρίτσος τους καρτέρησε στ' αμπέλια, από το μετερίζι·
καλή φωτιά τους έδωσε, βάρησε εξακόσιους.
Οι Τούρκοι εφοβήθηκαν, στην Έγριπο εκλεισθήκαν·
γράφει βιζίρης μπογιουρτί και στέλνει του Ανδρίτσου,
μπενίσι χρυσό του έστειλα, να πάρ' τ' αρματολίκι·
Αρματολίκι Λιβαδιάς και όλου του Σαλώνου.⁶²⁰

Θρηνώδημα της μητρός του Ανδρίτσου

Τίνος μανούλα θλίβεται, τίνος μανούλα κλαίει,
Τ' Ανδρίτσου μάνα θλίβεται, τ' Ανδρίτσου καμαρώνει,
ν' οπο έχει γιους αρματολούς και γιους καπταναραίους.
Με τα βουνά ν-εμάλωνε και με τους κάμπους λέγει·
«Βουνά να μην χιονίσετε, κάμποι μην παχισθείτε,
κι εσείς πολιά της άνοιξης, το Μάη να μην λαλείτε,
κι εσείς κορίτσια του Δαδιού, να λεροφοριθείτε·
ν-ειπέιτε της Ανδρίτσαινας την Πασχαλιά μη αλλάξει,
ο Ανδρίτσος αποκλείσθηκε στο μέγα μοναστήρι».
Φέρνουν τόπια απ' τον Έγριπο, τόπια απ' το μέγα θυάκη,
να ρίξουν, να χαλάσουνε το μέγα μοναστήρι.
Και ο Ανδρίτσος ν-έτρωγε, και έπινε, και σήκωνε γιομάτες,
και τον τσαούση φώναζεν και τον τσαούση κράζει·
«Τσαούση, μοίρασ' το ψωμί, και κάμε το ταΐμνια
και άνοιξε τες αυλόπορτες, και κάμετε γιρούσι,
με τα σπαθιά στα χέρια».⁶²¹

⁶²⁰ Fauriel, ό.π., τ.Β', σσ.42-43.

⁶²¹ Αυτόθι, σ.49.

Του ήρωος Ανδρίτσου

Τινός μανούλα θλίβεται, τινός μανούλα κλαίει·
του Ανδρίτσου μάνα θλίβεται, του Ανδρίτσου μάνα κλαίγει,
που έχει υιούς αρματολούς και υιούς καπεταναίους.
Με τα βουνά εμάλωνε, και με τους κάμπους λέγει·
«Βουνά να μη χιονίσετε, κάμποι να μην παχνιασθείτε,
και σεις κοράσια του Δαδιού, εις τα μαύρα να ντυθείτε,
ότι τον Ανδρίτσο εκλείσανε εις το μέγα μοναστήρι».
Και ο Ανδρίτσος τους εφώναξε και Ανδρίτσος τους φωνάζει·
«Τούρκοι να είσθε έτοιμοι, το βράδυ που θα φύγω».
Τότε ο βεζίρης έστρεψε και των Τούρκων του λέγει·
«Χίλια φλωρία βενέτικα μπαξίσι θε να δώσω,
οποιός κλέπτου κεφάλι από σας μπορέσει να μου φέρε».
Ο Ανδρίτσος έτρωγε κι έπινε εις το μέγα μοναστήρι,
και εις τα παλικάρια έλεγε, και εις τα παλικάρια λέγει·
«Φάτε και πιείτε βρε παιδιά, να πιούμε και να χαρούμε,
και ετοιμάσθε τα τουφέκια σας, τροχάτε τα σπαθιά σας,
γιουρούσι θε να κάμομε εις τους παλιο-κονάρους».
Τα παλικάρια τραγουδούν και Ανδρίτσος πίνει γιομάτα,
και ο τσαούσης ετοιμάζεται και εις τα παλικάρια λέγει·
«Παιδιά μου να είσθε έτοιμοι φουσέκια να σας δώσω».
Και τα φουσέκια πήρανε, στις τσάντες τους τα βάνουν,
και τα σπαθιά τους έβγαναν, γιουρούσι εις τους Τούρκους κάνουν,
ελιάνισαν εχάλασαν υπέρ τις δυο χιλιάδες.
Και πριν [...] δυο ώρες να ξημερώσει,
τα παλικάρια ετήραξε και ελείταν δυο νομάτοι,
και του βεζίρη έγραψε να στείλει παλικάρια.
Και οι Τούρκοι εφοβήθησαν και κίνησαν να φύγουν.
Και ο Ανδρίτσος τους εκαρτέρωσε πλησίον εις τ' αμπέλια·
σκλαβώνουν Τούρκους εκατό, και πεντακόσιους εσκοτώσαν,
και ο Ανδρίτσος τους εφώναξε, και ο Ανδρίτσος τους λέγει·
«Μουσαρελέ να στείλετε του καπετάν Ανδρίτσου,
δια να ορίζει τα Λιβάδια και όλα τα χωριά τους».
Και ο βεζίρης του έστειλε μπουγιουρτί, ομοίως και μπενίσι,
δια να ορίζει τα Λιβάδια και όλο το Ταλάντι.⁶²²

Του Ανδρούτσου

«Βουνά μου μη χιονίσετε, κάμποι μη παχνιστήτε
και σεις χελιδονάκια μου, να ζήτε μη λαλήτε·
μόν' πέστε της Ανδρούτσαινας της μικροπαντεμένης,
να μην αλλάξη τη Λαμπρή και τα φλουριά μη βάλη
και να μην πλέξη τα μαλλιά, στην εκκλησιά μην πάη·
κι' Ανδρούτσος αποκλείστηκε στο μέγα μοναστήρι.
Φέρνουν τόπι' από τον Έγριπο, μπόμπες απ' την Αθήνα,
να ρίξουν, να χαλάσουνε το μέγα μοναστήρι.
Κ' Ανδρούτσος επολέμαγε μ' εξήντα παλληκάρια.

⁶²² Αυτόθι, σ.23.

Βεζύρης τούς εφώναξε, Βεζύρης τούς φονάζει:
-Χίλια φλωριά βενέτικα μπακσήσι θε να δώσω
όποιος τ' Ανδρούτσου ήθελε να πάρη το κεφάλι.
-Τώρα να 'δείτε μια φορά τ' Ανδρούτσου το τουφέκι.
Και τα σπαθιά τα βγάλανε, γιουρούσι μες τους Τούρκους.
Εσκότωσαν, ελιάνησαν Τούρκους ως δυο χιλιάδες
και με τη νύχτα βγήκανε, προτού να ξημερώση.
Τα παλληκάρια μέτρησε και τούλειψαν οι πέντε.
Γράφει γραφή κ' επιστολή και στέλνει στο Βεζύρη.
-Τα παλληκάρια στείλε μου φλωριά αρματωμένα,
να μη γυρίσω το βραδύ κ' έρτω μες το τσαντήρι.
Γράφ' ο Βεζύρης μπουγιουρντί και στέλνει στον Ανδρούτσο.
Χρυσό μπακσήσι τούστειλε να πάρ' αρματολίκι,
Αρματολίκι Λειβαδιάς και όλου του Σαλώνου.⁶²³

Καπιτάν Ανδρίτσου, πατήρ του Οδυσσέως

Να' μουν πουλί να πέταγα, να πήγαινα το ψήλος,
δια να άκουα τον πόλεμον, πώς πολεμά Ανδρίτσας,
Ανδρίτσα και Μουχτάρ πασάς, με δώδεκα χιλιάδας.
Ανδρίτσα πάει και κλείστηκε μες τον παλαιόν τον πύργον.
Μουχτάρ πασάς τον φώνεσε από τον μετερίζα
«Έβγα, Ανδρίτσο, με το καλό, έβγα να προσκονήσεις
διατί θα σε πιάσω ζωντανό, και θέλω σε εντροπιάσω'.
«Ποιος είναι αυτός οπού εφώναζε από την μετερίζα,
που θα με πιάσει ζωντανό και θέλει να με εντροπιάσει;
Τώρα να δει τον πόλεμον, πώς πολεμούν οι κλέπτες».
Φορά ο Ανδρίτσος το σπαθί, και εβγήκε από τον πύργον,
εξήντα Τούρκους έκοψε και τρεις μπουλουπασιάδες
και πάλι πίσω εγύρισε, σαν άξιος παλικάρι.
Μουχτάρ πασάς εθαύμασε σε τέτοιο παλικάρι
«Χαλάλι Ανδρίτσο το ψωμί και αυτό τα' αρματολίκι».⁶²⁴

Τώρα τ' αργά, τ' αργούτσικα, τώρα το βράδυ βράδυ
περιβολούν (;) οι γ' όμορφες, απ' το βουνό δρωμένες
κι ούλες πεινούν, κι ούλες διψούν κι ούλες παντρειά χαλεύουν.
Και μια κοντή μελαχρινή, μιας χήρας δυχατέρα,
μουϊδέ πεινεί, μουϊδέ διψεί, μουϊδέ παντρειά χαλεύει,
ούλο περικαλιότανε το βράδυ και το τάχυ:
-Νάηταν ο μάης χινόπωρος κι ο θεριστής χειμώνας,
να ρίξει χιόνια στα βουνά, ψιλή βροχή στους κάμπους
να κρουσταλλιάσει η θάλασσα, να μείνουν τα καράβια,
να μην περάσει η κλεφτουριά κι ο Αντρούτσος καπετάνιος...
Κι ο Αντρούτσος πέρα πέρασε, πέρα κατ' τη Λαμία,
και γιόμισεν η Λειβαδιά, Ταλάντι και Λαμία.
Κι ο καπετάνιος πέρασε με δικοχτώ χιλιάδες.
-Βάστα καυμένη Λειβαδιά, Ταλάντι και Λαμία,
κι εσύ καυμένο Σάλωνα με τα ψηλά σαράτα,

⁶²³ Passow, *ό.π.*, σσ.29-30.

⁶²⁴ Fauriel, *ό.π.*, σ.64.

πῶχεις τις δάφνες τις πολλές και τα στενά σουκάκια,
πῶχεις τα κρύα τα νερά και τᾶμορφα κορίτσια.
Τρεις περδικούλες κάθονται στη ράχη στη Φουντάνα,
η μια τηράει τη Λειβαδιά κι ἄλλη το Ζητούνι,
η τρίτη η καλύτερη μοιρολογάει και λέει:
-Βάστα καϋμένη Λειβαδιά, Μώλο και Μπουντουνίτσα,
θε να περάσει η κλεφτουριά κι ο Αντρούτσος καπετάνιος.
Εψές ήταν στον Αρμυρό, σήμερα στο Ζητούνι,
την Κυριακή τᾶπόγεμα μέσ' το Δαδί κονεύει.⁶²⁵

Ανδρούτσο μ' για δε φαίνεσαι τούτο το καλοκαίρι,
να βγης ψηλά στη Λιάκουρα, ψηλά στα κορφοβούνια,
να στείλης τα μπουλούκια σου σ' οὐλα τα βιλαέτια,
τον Καλόγερο στα Σάλωνα, Καλιακούδ' στο Λιδωρίκι;
Μ' ουδ' είναι, μ' ουδέ φαίνεται, μ' ουδέ χαρτί τους στέλνει.
Κυριέ μου, τι να γίνηκεν ο καπετάν Ανδρούτσος;
Όλος ο κόσμος καρτερεί κι η μάνα του παντέχει.⁶²⁶